

1

donderdagavond

Op de achtergrond klonk muziek, terwijl de weldoeners aan het liefdadigheidsdiner van de laatste paar happen genoten. Er werd wat gedanst en gepraat. Anderen keken juist wat verveeld om zich heen.

Maar er was één persoon die haar opviel.

Vanaf de andere kant van de ruimte keek ze naar de elegant geklede vrouw. Ze paste goed bij dit gezelschap en mengde zich gemakkelijk met de aanwezigen. Maar ze viel op één punt op.

‘Hij is van mij,’ fluisterde ze. ‘Hij is van mij en je mag hem niet hebben. Ga weg.’ Niemand wist wat een moeite het haar had gekost om hier vanavond te kunnen zijn. Niemand wist hoeveel werk ze erin had gestopt om dat voor elkaar te krijgen. Niemand. En niemand zou het voor haar verzeiken ook.

Dus wat moest ze doen? Ze had gezien hoe de vrouw hem volgde, hem in de gaten hield. Haar blik leek wel aan hem te zijn vastgekleefd en ze verloor hem dan ook geen seconde uit het oog. Ze was hem zelfs naar het toilet gevolgd. Ja, ze pakte het wel discreet aan. Ze kwam nooit dichterbij hem in de buurt, maar hield hem wel continu in de gaten.

Haar hart klopte synchroon met de vrolijke muziek. Hoe kon ze ervoor zorgen dat hij *haar* zou zien? Dat hij echt zou zien dat ze bij elkaar hoorden en bij elkaar hadden gehoord... voor altijd?

Met tegenzin moest ze toegeven dat de andere vrouw knap was. Donker haar en donkere ogen. Precies het soort vrouw tot wie hij zich aangetrokken zou voelen. 'Hoe dan ook, je mag hem niet hebben.' Ze haalde even diep adem en nam nog een hapje van haar gekonfijte eend.

Het zou allemaal goed komen.

Ze kauwde, slikte en keek weer op, waardoor haar blik die van de vrouw aan de andere kant van de ruimte kruiste. Ze liet haar blik weer naar haar bord zakken. Waarom keek ze naar haar? Zag ze iets? Kon ze weten wat zij dacht?

Ze haalde nog eens diep adem. Natuurlijk niet. Ze moest zich nu niet gek laten maken. Ze wierp een blik op de man die haar hart had gestolen. En op die vette koe die naast hem zat. Waarom had hij haar meegenomen? Ze greep naar haar glas.

'Gaat het wel? Je ziet eruit alsof je nogal geïrriteerd bent.'

Ze verslikte zich bijna in een slokje thee. 'Geïrriteerd?' Ze zette haar glas terug op tafel en forceerde een glimlach. 'Nee, het gaat prima. Dank je.'

'Mooi. Daar ben ik blij om.' Hij kwam naast haar zitten. 'Je ziet er vanavond fantastisch uit.'

Ze slikte en verwenste de brok in haar keel. 'Dank je.'

'Ik ben blij dat je kon komen.'

Echt? Ze wierp weer een blik op de vrouw aan de andere kant van de ruimte. 'Ik had het niet graag willen missen.' Zo, ze had zichzelf weer aardig in de hand.

'Natuurlijk niet. Je hebt het verdiend.'

Ze keek hem verbaasd aan. 'Is dat zo?' Toen gaf ze hem een knip-oog en produceerde ze een lachje. Gelukkig kwam het er zacht en geamuseerd uit, niet nerveus, zoals ze zich voelde.

‘Ja. Ik denk dat jij verdient wat jou gelukkig maakt.’ Hij glimlachte en zijn witte tanden staken helder af bij zijn gebruinde gezicht.

Ze hield haar hoofd een beetje schuin. ‘Zit je nou met me te flirten?’ Want als dat zo was, had hij geen geluk. Haar hart was al bezet.

Hij grinnikte. ‘Heb je zin om te dansen?’

‘Wil je dansen? Met mij?’

‘Dat vroeg ik je net, of niet?’

‘In dat geval, graag.’ Misschien zou *hij* het zien en zou het hem opvallen. Ze stond op, legde haar hand in de zijne en wierp toen een blik achterom naar de vrouw aan de andere kant van de eetzaal. De ogen van de vrouw waren weer op Wade gericht.

Haar woede borrelde op en dreigde te overstromen, zo over de andere vrouw heen. Maar ze hield het binnen.

‘Zijn er problemen?’ vroeg haar danspartner.

‘Wat bedoel je?’

‘Je komt wat gespannen over.’

‘Niets aan de hand.’

Hij knikte in de richting van de andere vrouw. ‘Mag je haar niet zo?’

Ze verstijfde iets. ‘Ik ken haar niet eens.’

‘Je deed in elk geval niet net alsof je niet begreep over wie ik het had. Dat mag ik wel.’

Ze had zichzelf in de hand. Ze kon de situatie aan. Ze glimlachte naar hem. ‘Vergeet haar. Hé, ik weet al wat jij doet, maar vertel me eens iets over jezelf wat ik niet in de krant zal lezen.’ Ze luisterde met één oor terwijl haar blik terug zweefde naar de vrouw die haar ogen niet van Wade af leek te kunnen houden. Ja, misschien werd het tijd om hier iets aan te doen. Maar dat was niet erg. Ze had al eerder iemand voor hem gedood en dat zou ze zonder problemen nog eens doen.

2

vrijdagochtend vroeg

Madelyn McKay liet haar blik over de deur van het radiostation glijden, over de hele lengte van het gebouw en weer terug, terwijl ze met haar vingers op het stuur tikte. Ze liet de motor draaien en maakte zich maar een heel klein beetje ongerust over de brandstof die ze verspilde. Het was zelfs rond deze tijd al heet buiten en ze had geen zin om hier te blijven zitten en leeg te zweten. De airco blies in haar gezicht en hielp haar om wakker te blijven.

‘Augustus in het Zuiden. Wat wil je nog meer?’ mopperde ze en ze zette de autoradio iets harder.

Ze moest toegeven dat – ook al had ze ’s avonds nooit moeite om in slaap te komen – ze in slaap zou zijn gedommeld door de zoetgevooisde stem van haar cliënt, ook al had ze aan chronische slapeloosheid geleden.

Wat haar betrof, had Wade Savage de perfecte radiostem. Vriendelijk, gladjes... en zijdezacht. Maar wat belangrijker was, hij klonk alsof hij echt met je begaan was. Meer dan eens had Maddy naar haar telefoon gegrepen, met de gedachte om hem te bellen en hem een vraag te stellen. Haar professionaliteit had haar tegengehouden, maar ze hield echt van zijn stem – net als iedereen die

naar hem luisterde. Inclusief één bepaalde, hardnekkige fan. Wades stalker. Een stalker die leek te gaan escaleren.

Dat was de reden waarom Maddy vanuit haar auto het gebouw in de gaten hield en op iedereen lette die het pand binnenkwam of het verliet. Niemand dus, op dit tijdstip zo halverwege de nacht. Alleen Wade bevond zich in het gebouw. Maddy had haar laptop op een speciale dashboardstandaard staan, waardoor ze elke plek in de gaten kon houden waar een camera op gericht stond. Haar scherm was opgedeeld in zes vlakken waarop de betreffende camera-beelden te zien waren: de achterdeur, de voordeur, Wade die in zijn microfoon praatte, de deur naar de opslag aan de andere kant van het gebouw en de twee gangen.

Ze wilde dat ze ook langs de achterkant van het gebouw kon kijken. Het radiostation was onderdeel van een rij bedrijfsgebouwen, maar bevond zich op een afgeschermd plek helemaal achteraan. Geen van de andere bedrijven was open. Er gloeiden wat beveiligingslampjes achter de glazen deuren en de werknemers waren allang vertrokken.

Het was belachelijk eenvoudig geweest om in het beveiligingssysteem van het radiostation te komen. Wanneer deze klus achter de rug was, was ze van plan het station te helpen met een upgrade van hun beveiligingssoftware. En tot die tijd...

Maddy wierp nog maar eens een blik op haar horloge. Wade had het liefdadigheidsdiner verlaten en had zich naar het radiostation gehaast om zijn programma te draaien. Over ongeveer een kwartier zou hij klaar zijn, dan zou ze hem naar huis volgen en zij zou zich afmelden. Daarna zou ze naar huis gaan om nog wat uurtjes slaap te pakken, zodat ze morgen weer fris genoeg was om precies hetzelfde te doen. Saai? Een beetje. Maar daar hield ze van. Ze vond echter dat Wade er moe uit had gezien. Maar wie zou dat niet zijn, gezien zijn schema?

Even flitste er licht door haar portierraampje en meteen was het

ook weer verdwenen. Ze ging rechter op zitten en keek in de richting van waaruit het licht was gekomen. Toen er verder niets gebeurde, ontspande ze zich niet. In plaats daarvan begonnen haar zenuwen door haar lijf te gieren, zoals ze altijd deden wanneer ze alert moest zijn. Ze was zich zeer bewust van haar omgeving. Het licht flitste nog eens, verder weg, hoewel het deze keer de auto mis hield. Maar het was er dus nog steeds.

Het negeren? Ze bleef ritmisch op haar stuur tikken en dacht na. Toen greep ze haar telefoon en stuurde een appje voor versterkingen. Ze wist niet of ze die wel echt nodig had, maar het kon nooit kwaad om voorbereid te zijn. Maddy had vanaf haar strategische plek uitstekend zicht op de voordeur van het radiostation. Ze had de auto achteruit geparkeerd voor het gebouw. Ze stond tegenover de open plek geparkeerd en kon zien waar Wade bijna drie uur geleden naar binnen was gegaan.

Toen het licht over de voorkant van het radiostation scheen, begon Maddy's hart sneller te kloppen en gingen haar zenuwen steeds harder tekeer.

Haar vingers krulden zich om de hendel van haar portier.

Het glas van het raam aan de passagierskant explodeerde. Maddy dook weg, kromp ineen door de scherven die haar raakten en greep naar haar wapen. Ze voelde een prik in haar bovenarm. Toen ze naar beneden keek, zag ze dat er een klein pijltje uitstak. Ze greep ernaar en trok het eruit. Wat? Haar hoofd begon langzaam te draaien en er klom een vage misselijkheid langs de achterkant van haar keel naar boven. Overvallen door zwakheid voelde ze het duister aan haar bewustzijn klauwen. Ze vocht ertegen en deed haar uiterste best haar vingers om de portierhendel te wikkelen. Haar enige gedachte was: wegwezen hier en hulp halen! Maar haar ogen wilden niet openblijven. Haar telefoon. Ze moest om hulp bellen. Maar haar hand was te zwaar. Ze kreeg hem niet meer opgetild.

Ze dwong haar ogen te openen en zag naast haar een gemaskerde

figuur instappen. In de rechterhand van haar aanvaller glom een mes.

‘Waarom?’ fluisterde ze.

Ze voelde het lemmet tegen haar keel.

En toen helemaal niets meer.

3

03.15 uur

Er hing een bepaalde boosaardigheid in de lucht. Een zekere... verdorvenheid. Wade Savage aarzelde toen de deur van het radio-station achter hem dichtviel. De parkeerplaats strekte zich voor hem uit. Hij had het kippenvel op zijn armen staan, in sterk contrast met het laagje zweet op zijn voorhoofd.

Er stond iemand naar hem te kijken.

Alweer.

Hij *voelde* gewoon die blik. Hij bleef staan, bevroren door besluiteloosheid. Het duister van de vroege ochtend bekleemde hem. Hij probeerde diep adem te halen, maar de vochtige augustuslucht maakte het hem niet makkelijk om wat zuurstof te vinden. Er streek wat zacht licht vanuit het gebouw door de dubbele glazen deuren achter hem.

Wade moest ondanks de drukkende warmte huiveren en voelde een straaltje zweet langs zijn slaap sijpelen. Hij veegde het weg, maar voelde tegelijkertijd de druppeltjes in zijn nek kriebelen. Als nog geen maand geleden iemand iets tegen hem had gezegd over het *voelen* van het kwaad, zou hij hem vierkant hebben uitgelachen. Maar nu niet. Niet vannacht. Heel even had hij er spijt van dat hij

niet naar zijn vader had geluisterd; die had geopperd dat hij een bodyguard zou inhuren. Het zou hem op dit ogenblik een prettig gevoel hebben gegeven als hij had geweten dat er iemand op hem paste.

Zijn telefoon zoemde en hij keek op het schermpje. Cameron Short, een van de directieleden van de liefdadigheidsorganisatie die Wade zes jaar geleden had opgericht.

Ik weet dat je klaar bent met je show en dat je waarschijnlijk op weg bent naar huis. Bel me even. Ik ben wakker en heb wat vragen over het liefdadigheidsdiner van komende donderdag.

Wade schudde zijn hoofd. Voor een normaal mens was het midden in de nacht, maar het leek wel alsof Cameron nooit sliep. Sinds zijn vrouw Gina twee jaar geleden aan kanker was overleden, gebruikte de man zijn slapeloosheid om nog meer te doen voor de stichting waarvoor hij werkte.

Wade zou hem bellen zodra hij in de gelegenheid was, maar nu concentreerde hij zich op zijn omgeving. De nachtelijke geluiden gaven hem geen geruststellend gevoel. Er reed een eenzame auto langs het radiostation en de achterlichten verdwenen verderop om de bocht. Het was hem nooit eerder opgevallen hoe uitgestorven het hier was om bijna half vier in de ochtend.

Maar vannacht dus wel.

Wade voelde zijn nekharen overeind komen.

De moeheid die hem vanaf het liefdadigheidsdiner naar het radiostation had achtervolgd, was overspoeld door de adrenaline die nu door zijn lijf gierde.

Hij aarzelde nog eens en liet zijn blik over de parkeerplaatsen glijden, de omgeving erachter, de verlichte plekken in de buurt en – vooral – de donkere. Hij vroeg zich af wat, of wie, zich in het donker ophield. Helaas zag hij niets.

Zijn Nissan Armada stond vlakbij op hem te wachten. Hij hoefde maar een klein stukje de parkeerplaats over. De auto stond

onder een lantaarnpaal, met de neus in de richting van de weg met zes rijbanen die er op dit tijdstip vrijwel verlaten bij lag.

Niemand in het gebouw achter hem.

Iemand in het donker voor hem?

Dat was mogelijk.

Hij deed twee stappen in de richting van zijn auto. Het gevoel van gevaar werd sterker. Een beetje geschokt realiseerde Wade zich dat hij echt bang was.

De deuren van het gebouw zaten op slot en het alarm stond aan. Het zou een paar minuten duren voor hij weer binnen was. Zijn auto was waarschijnlijk zijn beste optie om zichzelf snel in veiligheid te brengen.

Als hij dat haalde.

Hoewel zijn auto maar een meter of twintig verderop stond, leek dat op dit moment veel verder. Hij zou het hele stuk onbeschermd zijn. Hij verplaatste zijn gewicht naar achteren en drukte zijn rug tegen de muur van het gebouw, waarna hij zijn telefoon uit zijn zak haalde en het alarmnummer van de politie belde.

Hij werd verrast door een plotselinge scheut woede. Hij zou niet toestaan dat iemand hem dit aandeed. Hij wilde het telefoontje alweer afbreken, maar bedacht zich. Hij pakte zijn sleutels, keek nog een keer goed om zich heen en ging op weg naar de auto, waarbij hij met grote stappen de afstand overbrugde. Hij negeerde het bonken van zijn hart, een tweede scheut adrenaline en het gebrek aan zuurstof in zijn longen. De *angst...*

‘Alarmcentrale. Waar kan ik u mee helpen?’

Binnen enkele seconden was hij bij zijn auto en hij stak de sleutel in het portierslot. ‘Ja, ik ben —’

Hij hoorde voetstappen, iets verderop.

Toen voelde hij de prik in zijn onderrug. Hij draaide zich om terwijl zijn hand naar de plek vloog waar hij de pijn voelde. Hij trok het ding dat in zijn lichaam begraven zat eruit en

zag dat er een pijltje in zijn hand lag. Was hij beschoten met een pijltje?

Zijn aandacht werd getrokken door beweging links van hem. Hij keek op en zag een schaduwachtige figuur. Zwarte kleding, zwarte bivakmuts, zwarte ogen...

Wades benen begonnen te trillen en weigerden om hem nog langer overeind te houden. De telefoon en het pijltje gleden uit zijn krachteloze vingers. Hij hoorde ze op de grond vallen. Overspoeld door zwakheid landden zijn knieën op het asfalt, vlak naast zijn telefoon. Hij probeerde het ding te pakken, maar zijn vingers werkten niet mee. Hij dacht dat hij een lemmet zag glimmen voor er een zwarte deken over hem heen leek te zakken.

4

Olivia Edwards drukte nog een keer op de toets op haar telefoon. Na één keer overgaan kreeg ze weer de voicemail van Madelyn McKay. ‘Maddy, waar zit je?’ mompelde Olivia. ‘Neem nou die telefoon een keer op.’ Maddy had haar nog geen twintig minuten geleden geappt met de mededeling dat ze versterkingen nodig zou kunnen hebben, maar dat ze nog contact met Olivia zou opnemen als ze het zeker wist. Instinctmatig had Olivia geen moment geaarzeld, maar was ze meteen naar haar auto toe gelopen en op weg gegaan naar het radiostation. En nu nam Maddy niet op.

Olivia tikte op het bluetoothhoortje en hing op. Haar vingers krulden zich om het stuur toen ze de parkeerplaats van het radiostation op draaide.

Haar blik landde op iemand die bij Wades auto op de grond lag.

De figuur die zich over hem heen boog, keek op en Olivia trapte hard op de rem, trok haar wapen uit haar schouderholster en smeed haar portier open. ‘Wade!’ De gemaskerde figuur ging ervandoor, sprintte de straat over en verdween in het donker. Olivia haalde haar telefoon tevoorschijn en belde het centrale alarmnummer, waarna ze zich identificeerde. ‘Ik heb een ambulance nodig.’

Ze gaf het adres door terwijl ze zich naar de man toe haastte die met zijn gezicht op het asfalt lag. ‘O, alstublieft, alstublieft, laat

hem niet dood zijn.’ Ze knielde naast hem neer en legde haar vingers in zijn hals. Ze voelde een hartslag en haalde enigszins opgelucht adem. Hij leefde in elk geval nog. ‘De verdachte is te voet,’ zei ze door de telefoon, ‘en is zojuist Hampton Boulevard overgestoken en verplaatst zich in noordelijke richting.’

‘Man of vrouw?’

Olivia knipperde met haar ogen. ‘Geen idee. De verdachte ging helemaal in het zwart gekleed en had een zwarte bivakmuts op.’ Ze hing op en liet haar handen over Wade heen glijden, op zoek naar iets wat zijn bewusteloosheid zou kunnen verklaren. Toen ze niets kon vinden, fronste ze haar voorhoofd. Ze maakte zich zorgen over zijn ademhaling, die langzaam en oppervlakkig was. Ze had het gevoel dat er veel te veel tijd tussen twee ademhalingen in zat. Verdoofd? Ze wilde hem niet verplaatsen, omdat hij misschien verwondingen aan zijn hoofd had die ze niet kon zien. In de verte gilde een sirene.

Olivia keek om zich heen. Waar was Maddy? Bezorgdheid om haar vriendin en partner vrat aan haar, maar ze kon Wade hier niet achterlaten. Ze controleerde zijn hartslag nog een keer. Langzaam, maar nog steeds aanwezig. Ze keek op en zag de gloed van een blauw zwaailicht dichterbij komen. Al snel kreeg het blauw van de politiewagens bijval van de zwaailichten van een ambulance, toen ze een voor een de parkeerplaats op draaiden.

Twee andere politiewagens scheurden langs het radiostation en Olivia vermoedde dat die achter de verdachte aan gingen.

Ze gebaarde naar de ambulance, die naast haar stopte. ‘Hij heet Wade Savage. Ik weet niet precies wat er is gebeurd, maar ik denk dat hij verdoofd is.’ Ze concentreerden zich op Wade en Olivia pakte haar telefoon weer. Ze moest Maddy zien te vinden. De vrouw zou haar cliënt nooit alleen hebben gelaten. Het feit dat iemand bij hem in de buurt had kunnen komen, maakte haar bang. Niet alleen omdat Wade vermoord had kunnen worden,

maar ook omdat dat betekende dat Maddy hoogstwaarschijnlijk ook was uitgeschakeld.

Misschien zelfs dood was.

Een van de ambulancebroeders keek op. 'Ik kan geen verwondingen vinden, maar we zullen hem voor onderzoek meenemen naar het ziekenhuis. Als hij is verdoofd, heb ik geen idee met wat voor middel. Ademhaling en hartslag zijn nogal traag. We houden hem goed in de gaten om er zeker van te zijn dat hij niet ophoudt met ademen. Maar verder lijkt hij gewoon erg diep in slaap te zijn.'

'Prima. Ik rij achter jullie aan.' Ze liet haar badge zien als bewijs dat ze bodyguard was.

Ze belde Maddy's nummer nog eens. Haar vingers sloten zich bij elke keer dat hij overging strakker om haar toestel. Uiteindelijk hing ze op en belde een ander nummer. Katie Singleton, een andere partner van het Elite Guardians Bodyguard Agency, nam op. 'Hallo?'

'Heb je nog iets van Maddy gehoord?' Ze hoefde niet eerst over koetjes en kalfjes te praten. Katie zou de spanning in haar stem horen en het begrijpen.

'Nee.' Katies slaperige stem klonk meteen alert. 'Hoezo?'

'Ik kan haar niet bereiken. Wade Savage is vannacht aangevallen en is op weg naar het ziekenhuis.'

'Aangevallen? Waar zit je?' vroeg Katie.

'Bij het radiostation, maar ik ga met hem mee naar het ziekenhuis om ervoor te zorgen dat zijn aanvaller hem daar niet staat op te wachten om zijn klus af te maken. Ik zal je later alles wel uitleggen.'

'Ik kom naar het radiostation om Maddy te zoeken.'

'Je kunt Haley maar beter ook optrommelen.' Haley Callaghan, het vierde lid van hun team. Haar Ierse bloed zou blijven pompen tot ze Maddy hadden gevonden.

‘Doe ik. Laat het even weten wanneer je daar aankomt.’

‘Zorg dat je Maddy vindt, Katie. Ik maak me echt zorgen om haar.’

‘Ik zit er bovenop. Blijf jij maar bij Savage.’

Ze hing op en toen ze zich omdraaide, zag ze dat er een agent bij haar stond.

‘Ik heb een verklaring van u nodig,’ zei hij.

‘Kun je met me meegaan naar het ziekenhuis?’ Ze knikte naar de ambulance. ‘Dat is mijn cliënt en ik moet met hem mee.’

‘Cliënt?’

‘Ik ben zijn bodyguard.’ Technisch gezien was Maddy dat, maar omdat die niet te vinden was, nam Olivia het over.

De agent, die volgens zijn naamplaatje Hartman heette, trok zijn wenkbrauwen op. ‘Bodyguard?’

‘Ja. En ik laat hem niet alleen. Vooral niet na dit incident. Ik ben ervan overtuigd dat je dat begrijpt.’ De blik van de agent flitste naar de ambulance en toen weer naar haar. Ze las zijn gedachten en zuchtte ongeduldig. ‘Dit is niet tijdens mijn dienst gebeurd. Die begint nu.’ De ambulance begon weg te rijden. ‘Kom even mee naar het ziekenhuis als je een verklaring van me wilt.’ Olivia rende naar haar auto en stapte in. De ambulance reed de parkeerplaats af en Olivia volgde hem. Ze probeerde Maddy’s nummer nog eens. Nog steeds kreeg ze geen gehoor. Ze zag dat de agent haar volgde.

Toen de ambulance bij de Spoedeisende Hulp stopte om Wade af te leveren, zette Olivia haar auto stil in een vak met een bordje ‘Alleen dienstvoertuigen’ en legde haar pasje achter de voorruit. Het was een pasje dat door de burgemeester was uitgegeven en haar als vip markeerde.

Ze rende de hal van het ziekenhuis in en ging meteen naar de receptie. Ze zwaaide met haar badge, in de hoop dat ze niet hoefde uit te leggen wie ze was en wat ze deed. De wenkbrauwen van de verpleegkundige gingen omhoog, maar ze drukte toch op een

knop om de deur open te maken en binnen enkele ogenblikken bevond Olivia zich op de behandelafdeling van de Spoedeisende Hulp. Ze begaf zich naar de receptie. ‘Ik hoor bij Wade Savage.’

‘Kamer 4.’

Olivia knikte en liep naar de behandelkamer. Ze wierp een blik door het raam en zag hoe een verpleegkundige een buisje bloed afnam en een andere een infuus aansloot.

Er werd voor Wade gezorgd. Hij was buiten bewustzijn en kon momenteel dus geen vragen beantwoorden, maar hij leefde nog. Olivia haalde opgelucht adem; waarschijnlijk zou het wel weer goed komen met hem. Toen pakte ze haar telefoon om Bruce Savage te bellen, de vader van Wade – hij was wel de laatste aan wie ze dit nieuws wilde vertellen. De man die haar bedrijfje had ingehuurd om zijn zoon te bewaken.

Maar voor ze de kans kreeg om met een sneltoets zijn nummer te bellen, ging haar telefoon. Katie. Had ze Maddy gevonden? ‘Heb alsjeblieft wat positief nieuws voor me.’

‘We zijn nog steeds op zoek naar Maddy. Zowel zij als haar auto is verdwenen, dus het ziet er niet best uit. Ik heb Quinn alvast gebeld en ik hoop dat die wat meer te weten kan komen.’ Quinn Holcombe, Maddy’s ‘potentiële’ verloofde en rechercheur bij de plaatselijke politie.

‘Mooi.’ Olivia kneep in haar neusbrug en dwong zichzelf te beslissen wat ze het beste eerst kon doen. ‘Ik zal Bruce bellen. Die zal wel naar het ziekenhuis willen komen.’

‘Denk je dat hij ons van deze opdracht haalt?’

‘Geen idee.’

‘Veel geluk. Ik zal voor dat telefoontje bidden.’

‘Ik weet niet of bidden nou wel zoveel helpt,’ bromde Olivia, ‘maar ik vermoed dat het al evenmin kwaad kan.’

‘Nee, dat kan nooit kwaad.’ Katies zachte stem straalde verdriet uit over Olivia’s gebrek aan geloof.

Olivia grimaste. Ze geloofde wel in God, maar ze mocht Hem gewoon niet zo. Het was nu alleen niet het juiste moment om daarop in te gaan. Ze hing op en dacht weer aan Maddy.

Bijna wilde ze dat ze ook kon bidden.